

PR P6C 1975

1088

Π Ο Λ Υ Κ Λ Ε Ι Τ Ο Σ
Ρ Ε Γ Κ Ο Ξ

ΓΚΑΛΕΡΙ ΚΟΧΛΙΑΣ
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1975
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γεννήθηκε στη Νάξο το 1903. Σπούδασε στην 'Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών 'Αθηνών, «Εργαστήρι Νικολάου Λύρακη, και απόρριπτε πρωτότυπος, Α 'Αβερφωρίου Βραβείο, το 1920. Συμμετείχε στην 'Εκδοτική των Τεχνών (Παύλ. Έργου, Σπύρος Βασιλείου, Αντώνης Πολυκαλαϊώτης, Σπύρος Κόκκαλης) εις 'Αθήνας, Θεσσαλονίκη, Βόλον και είναι από τα 'Εθνικά μέλη της «Ομάδος Τέχνης».

Από το 1930 - 1933 σπουδάζει στη Παρίσι, Musée du Louvre, Academie de la Grande Chaumiere, 'Εργαστήρι Δημ. Γαλόνη, Μελέτη την 'Ιστορία της Τέχνης και τους μεγάλους καλλιτέχνες στη Μουσεία της Γαλλίας, Γαλλίας, Ιαπωνίας και 'Αμερικής.

Έδωκε έργα του σε έκθεση και πλουσιότατες εκθέσεις 'Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Παρίσι, 'Αμερική και μετά σε παράντα πόλεις περίπου διακόσιες. Πικαρίσθηκε 'Εκθέσεις και Διεθνή Salon, Salon d'Automne 1932 - 1952 Salon de l'Art Libre 1956 - 1968 του οποίου εξέλεξε και τακτικού έκτακτος Societaire.

Το 1956 εκθέτει στην Θεσσαλονίκη με τον Δημ. Γαλόνη. 'Επίσης το 1957 στη Biennale της 'Αμφερδώνης και σε 'Αμερικούς της 'Ευρωπαϊκής Τέχνης στο Λονδίνο, Παρίσι, Βιόννη, Λαμία, Στοκχόλμη, Κοπεγχάγη, Όσλο, Βελιγράδι, Σόφια, Βρυξέλλες, Μπρούκλιν 'Αμερ. και Μόντε-Κάρλο.

Το 1960 μετακινείται στις 'Ηνωμένες Πολιτείες 'Αμερικής προσκαλεμένος της 'Αμερικανικής Κυβερνήσεως όπου μετέταξε Σύγχρονη Τέχνη και τα Μουσεία της γύρωσε. Έδωκε έργα του από την 'Ελλάδα, στην New York, Philadelphia, Morristown N. J.

Το 1964 προσκαλείται από την Γουορτσλάνδικη Κυβέρνηση και εκθέτει έργα του εις Βελιγράδι, Pavillon Kalemezdjianou.

Το 1974 προσκαλείται από την πόλιν της Βοστώνης όπου εκθέτει έργα του εις την Concourse Gallery του Δημαρχιακού Μεγάρου της πόλεως.

Έργα του κοσμούν το 'Παιδικό Παλάτιος, 'Εθνική Πανακτοβήκη 'Αθηνών, 'Εθνική Γραμματ. Τράπεζα 'Ελλάδος, Παιδοστηρίμιον Θεσσαλονίκης, Πανακτοβήκη Δήμου Θεσσαλονίκης, 'Αθηνών, Καλαμών Ρόδου, Morristown, City Hall Boston καθώς και ιδιωτικές συλλογές στην Εύρωπη και 'Ηνωμένες Πολιτείες.

ΠΟΛΥΚΑΙΩΤΟΣ
Ρ Ε Γ Γ Ο Σ
'Αχιροπούτου 6
Θεσσαλονίκη

Έχει αναγραφεί με Νομισματικές Έπιγραφές στην Θεσσαλονίκη το Παρεκκλήσι του πρώτου του Αγίου Δημητρίου, τον Άγιο Σπυρίδι, τον Προφήτη Ηλία στο Σέβκι, τον Καθεδρικό Ναό της Αγίας Σοφίας στην Washington.

Έκθεση στο Παρίσι μεμονωμένα ζωγραφικά έπιτάκια του Άγιου Όρου με πρόσωπο του διακρίτου Βυζαντινού Καθηγητή και Ακαδημαϊκού Charles Diehl «Mont Athos» Crayons sur Bois, Par Pol Regos, Preface par Charles Diehl.

Αναφέρεται στο Who's Who Ελλάδος 1966 και Who's Who Ελλάδος στην 1-στορία Νεοελληνικής Τέχνης του Φώτη Γεωργιάδη, στο Parygos - Larousse 1968 και στο International Lexikon Painters and Sculptors Paris 1968, Σύγχρονη Έλληνική Τέχνη, IFA 1970.

Geschichte der Griechischen Malerei des 19. Jahrhunderts (Prestel) München 1972 - Stelios Lydakis, Χρονικό 1974, «QPA», International Biography London 1975, International Who's Who in Community Service London 1975, Το Έλληνικό Πνεύμα, Hambourg 1975 Dr Walter W. Müller.

Από το 1951 - 1969 έδωσε Σχέδιο εις το Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Ήρτυξεν μέλος της Καλλιτεχνικής Έταιρίας «ΤΕΧΝΗ» και Αντιπρόεδρος αυτής από το 1951 - 1955.

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

- 1927 Θεσσαλονίκη
- 1928 Αθήνα, Λύκειον Ελλάδος
- 1929 Θεσσαλονίκη, Mediterranean Palace
- 1933 Paris, Boulevard St Jacques 41
- 1936 Θεσσαλονίκη, Εμπορική Λέσχη
- 1937 Αθήνα, Άσπιλον Τέχνης
- 1938 Θεσσαλονίκη, Mediterranean Palace
- 1946 Θεσσαλονίκη, Εξέλιος Λέσχη
- 1949 Αθήνα, Παρκσός (μετάλλ. πύθισσι)
- 1949 Θεσσαλονίκη, Εμπορική Έταιρία Τέχνης
- 1955 Paris, Galerie Raymond Duncan
- 1957 Λεξευδρούσις
- 1958 Αθήνα, Γκαλερί «Ζωή»
- 1959 Philadelphia, U.S.A. Commercial Museum
- 1959 Morristown, N. J. - U.S.A. Maccoeb Hall Museum
- 1959 New York, U.S.A. St. Morritz Gallery.
- 1960 Αθήνα, American Gallery
- 1961 Θεσσαλονίκη, American Gallery
- 1961 Πάτρας, Δημοτική Βιβλιοθήκη
- 1964 Βελιγράδι, Pavillon Calémeglanou
- 1974 Boston, Concourse Gallery, City Hall.
- 1974 Αθήνα, Καλλιτεχνικό Πνευματικό Κέντρο «QPA»
- 1975 Θεσσαλονίκη, Γκαλερί «ΚΟΧΑΙΑΣ»

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

- 1930 Λονδών, Έπιθεσις Έλληνικής Τέχνης
- 1932 Paris, Salon d'Automne
- 1935 Vienne, Salon Internationale
- 1939 Αθήνα, Ζάππειον Πανελλήνιος Έπιθεσις
- 1939 Αθήνα, Όμιος Τέχνης
- 1940 Αθήνα, Όμιος Τέχνης
- 1940 Θεσσαλονίκη, Α Έπιθεσις χαρακτικής
- 1940 Αθήνα, Α Έπιθεσις Χαρακτικής
- 1940 Αθήνα, Έπιθεσις Έλληνικού Τοπίου
- 1940 Λορραίν, Έπιθεσις Έλληνικής Χαρακτικής
- 1944 Θεσσαλονίκη, Έπιθεσις Τέχνης
- 1947 Stockholm, Oslo, Copenhagen, Έπιθεσις Έλληνικής Τέχνης
- 1950 Αθήνα, Έπιθεσις Όμιός Ζωγράφων και Γραπτών
- 1952 Paris Salon d'Automne
- 1956 Paris, Salon 1956, Galerie R. Duncan
- 1956 Θεσσαλονίκη, Έπιθεσις Δ. Γκόλη και Η.α. Ρέγγου
- 1957 Αθήνα, Βαρσοβιαδικά Ζωγράφοι, Στήλη Γραμμάτων και Τεχνών
- 1957 Αθήνα, Ε Πανελλήνιος Έπιθεσις Ζάππειον
- 1957 Alexandria, Egypt, Biennale
- 1962 Belgrade, Έπιθεσις Έλληνικής Τέχνης
- 1962 Θεσσαλονίκη, Γκαλερί Τέχνης Ζωγράφοι της Θεσσαλονίκης
- 1963 Bruxelles, Έπιθεσις Σύγχρονη Έλληνική Τέχνης
- 1966 Θεσσαλονίκη, Γκαλερί Τέχνης 15 Ζωγράφοι της Θεσσαλονίκης
- 1966 Buenos Aires, Έπιθεσις Σύγχρονη Έλληνική Τέχνης
- 1966 Οακονία, Δ Internationale Biennale
- 1966 Malhouse, Γαλλία, Νέα Ελληνική Ζωγραφική
- 1966 Αθήνα, Όμιος Ζωγράφων Αθηνών, Γκαλερί Μ. Βαζάνος
- 1966 Ancona, Annuale d'Arte Grafica
- 1967 " " " "
- 1968 " " " "
- 1967 Ancona, H Internationale Biennale
- 1968 New York, Έπιθεσις Σύγχρονη Ελληνικών Ζωγράφων
- 1971 Αθήνα, Ζάππειον Πανελλήνιος Έπιθεσις
- 1972 Lyon, Salon Internationale
- 1973 Θεσσαλονίκη, Γκαλερί Τέχνης Έλληνες Ζωγράφοι του 20ου Αιώνα
- 1973 Monte-Carlo, Salon Internationale Art Ouidi
- 1974 Εξέλιος - Μανδρακόγιος - Σπύρος Βασιλείου
- 1975 Αθήνα, Ζάππειον Πανελλήνιος Καλλιτεχνική Έπιθεσις

« ΝΕΟΛΑΙΑ » 1973

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΕ ΜΟΥΣΕΙΑ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΕΣ
ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Αθήνα, Έθνική Πινακοθήκη
Αθήνα, Δημοτική Πινακοθήκη
Θεσσαλονίκη, Δημοτική Πινακοθήκη, Πινακοθήκη Σολωμού Τέχνης, Αριστοτέλειο Παι-
δοπαιδαγωγικό Ινστιτούτο, «Επιστήμιον» Έπιμελητήριον και Βιομηχανικόν.
Ρώμα, Δημοτική Πινακοθήκη,
Καλαμάτα, Δημοτική Πινακοθήκη,
Morristown N. J., Macaulay Hall Museum.
Boston, City Hall
Αθήνα, Ίνστιτούτον Πολιτισμού και Έπιστημών,
Ευρώπη, Ήνωμέναις Πολιτείαις Αμερικής και ες Ελλάδα, Ιδιωτικαί συλλογαί.

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΕΣ (Νομογραφίαι, fresco-secco)

Στό παρεκκλήσι του τάφου του Αγίου Δημητρίου, στον Προφήτη Ηλία Σίδες, στον Άγι-
ον Σπυρίδον, στην Αγία Αικατερίνη, στον Καθεδρικόν Ναόν του Αγ. Σπυρίδου στο Πα-
ρίσι, στον καθεδρικόν Ναόν της Αγίας Σοφίας στη Washington D. C.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Παράσημον του Αξιωματικού της Γαλλικής Ακαδημίας παρά του Ίνστιτούτου Παιδείας
της Γαλλίας 1952.
Α Βραβείον για την τοιχογράφειαν της κόγχης του Αγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης, 1958.
Μετάλλιον «Τέχνης, Έπιστημών, Γραμμάτων» Γαλλίας 1964.
Βραβείον και Μετάλλιον τιμής, Salon Internationale de l'Art Libre, Paris 1965.
«Άριστον Μετάλλιον διά την Ελλάδα» Α' Annuale d'Arte Grafica, Ancona 1966.
Διπλώμα Χρυσού Μεταλλίου, Β' Biennale, Ancona 1967.
Άριστος Στεφανίς του Τέχματος του Φοίνικος.
Βραβείον και Μετάλλιον τιμής, Διεθνής Ένωσις Τέχνης, Monte-Carlo 1969.
Μετάλλιον «Venetia» «Τέχνης, Έπιστημών, Γραμμάτων» Γαλλίας 1972.
Το χρυσόν κλειδί της πόλεως Βισσόννης 1974.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Αξιωματικόν Συμπόσιον «Mont-Athos, 21 Gravures sur bois, par Pol. Regos. Preface
par Charles Diehl, Paris 1934». = Διαλέξεις «ΟΙ Ρίζες της Αμερικανικής Ζωγραφικής»
Θεσσαλονίκη 1963, = «Το Μεγαροπολιτικόν Μουσείο της Νέας Υόρκης Θεσσαλονίκη» 1966,
= «Τέχνη και Πολιτισμός» Θεσσαλονίκη 1967, = «Άγιον Όρος» Θεσσαλονίκη 1968,
= Διαλέξεις επί της Φωτοεπιστήμης και ζωγραφίας επί του Τύπου και το Γράβισμον στη Θεσσαλο-
νίκη στην Αθήνα και τη Washington D. C. κ.ά.

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΤΥΠΟ

— Δεν είναι πολύ σπάνιος πράγμα ένας νέος ζωγράφος να εδωθεί θάλασσον παρὰ ἔργον καὶ νὰ εἶναι ὡς σχεδὸν ἀκατάβητος καὶ ἄξιος συζητήσεως. Ἡ ἰδέσθησις τοῦ κ. Ρέγκου μὲς ἔθεσε αὐτὸ τὸ εὐχάριστον φαινόμενον. Τὰ ἔργα του συζητῶνται, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὰ παρὰ ἀδικροῦς.

— Μὲς περιγράφει τὴν συγκίνησιν του καὶ σπικνωτέρη τὴν ἀντικείμενον ἀπὸ τὴς ὁρῆς πέρας καὶ τὴν ἀκρογιάλιαν τοῦ Ἄθου. Ἐπισημαίνει ὅλα αἱ ἱερῆ ἀποστροφὰ, μὲς στὴν ὁποία θύει ἀγῶνα κατόρθους νὰ διαφυλάξῃ τὴς τοπικῆς τήσεως, τὴν γινόμενον ἀκτινοβολικὸν μερικὸν ἀπογευματινὸν στὴν ἄλυσ τῶν ὄρων τῆς θάλας, τῆς ἀνωτάτης ἀλυσῆς τοῦ κυματισμοῦ, τοῦ ἠθμοῦ, τοῦ ἠέμου καὶ τῆς ἡλιανῆς θάλασσης· μοιρὰ ὅλα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς μὲς στὴν εὐδαιμονία τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ζαχαρίας Παπαγιάννης «ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ» 30 Ἰανουαρίου 1928

— Ὁ Καλλιτέχνης φερνῶνται μὲ ὅλα τὰ εὐχάριστα ὄντα καὶ τὰ συμπληρωτικὰ παρακολληθήματα τῆς ὁρῆς νεότητος καὶ ἐνὸς ἀναμφορήτου νέου Ταλέντου. Μὲ ὄρατον μὲ τὰς ἱερὰς πρώτας ἐντυπώσεις του, μὲ τὴν τήσιν νέου δημιουργοῦ, μὲ ἀνταρχικὸν ἄλλο μὲ πᾶσιν τὰ νοήματα τῆς παρῆσιον. Ἄλλοι μὲ κακῶς τὰ ἴσως τῆς χθιστῆς ἀνάστασις φρεσύνου τοῦ εἶς τὴν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν ἀλλὰ κανεὶς μὲ ἔοδον τὴν προσεχίζον του νὰ ἐπιτύχῃ ἀποτελέσματα μὲ τῆσιν ἰδιωτικῆς του, ἀλλοτὶ ἰκανοποιητικῆς καὶ ἄλλοτε ὀδυνητικῆς πέραν τοῦ ὅρου τοῦ ἀσθητοῦ τοῦ ποσῶν του. Ὁ Ζωγράφος αὐτός κ. Ρέγκος εἶναι νὰ δώσῃ ἔργα μὲ προσωπικὸν χαρακτῆρα μὲ συνείδησιν, συγχρονιστικῶς, ἵκανὸν νὰ καταλάβον ἴδιον θέσιν τῆς Νεοελληνικῆς καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς.

Δ. Κόκονας «ΕΛΛΗΝΙΚΗ» 11 Φεβρουαρίου 1928

Αὐτοὶ οἱ πίνακες ἀπὸ τὸ "Άγιον Όρος", δείχνουν τὸ ταλέντο ἑνὸς καλλιτέχνη που ἔχει νὰ βιάσῃ καὶ νὰ ἀρραγῆν, ὅτι εἶδε μὲ μὴ ἀλόγητον αἰσθητικὴν πραγματικότητος. Ἀλλὰ ὁ Ρέγκος ἔστις ἀπὸ τοὺς πίνακες του, μὲς ἔφερε μίαν σκηνὴν ἀπὸ ἑλληνοκρατίας τῆς ὁποίας μὲ μείωσιν ἀνυπόστατον παρουσιάζει. Μὲ τὴν περιρῆσιν τῆς θεοκρατικῆς ἀποπομπῆς, τῆς ἱερῆς ἀσπιδόσεως τῶν μαζῶν καὶ τῶν λαῶν, εἶναι ἰδιαίτερα ἐξαρτατικῆς. Ἐπισημαίνοντας τὸν Πολ. Ρέγκον γὰρ ὅτι μὲς ἔφερε ἀπὸ τὸν Ἄθου, εἶμαι εὐχάριστα νὰ παρουσιάσῃ τὸν καλλιτέχνη, τοῦ ὁποίου τὸ ταλέντο εἶναι ἀδυστάτευτον.

Charles Diehl, Paris Juin 1934

— Μὲ χροματικὸν πλοῦτον καὶ ἀπόλυτον τῆς τεχνικῆς μὲς θωμῆσαι τοὺς πρώτους ζωγράφους, ποὺ τοὺς ἔφεραν ἄλλοι στὴν αἰσθητικὴν εὐκαταστάσιν, ὁ Πολ. Ρέγκος μὲς παρουσιάζει τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄγιου Ὄρους, ἀνεψῆς φρούρα, ποὺ σπουδαίον παρῆσαν εἰς τὴν φιλίαν κορμῆς τῶν βράχων, ποὺ εἶναι ἀφῆσται καὶ γὰρ τοὺς πῶ ἰκανῶς ἀρεθίβηται.

M. Le Mesurier «Echange» Paris, 13 Juin 1934

— Στὴ Γαλιερ Raymond Duncan ὁ Ρέγκος μὲ τὰ ἔργα του, λαμπρύνει τὴν μεγαλειότητα καὶ τὸ πολὺτον μυστήριον τοῦ Ἄγιου Ὄρους ποὺ μοιάζει σὸν φρούρα ἀπὸ βράχων καὶ δάση, μεταῦ ὁράσῃ καὶ θάλασσης.

Maximilien Gauthi «L'Intransigent», Paris 1934

— Στὴν Ἀκαδημία Raymond Duncan σημαίνοντα τοὺς πίνακες ποὺ μὲς ἔφερε ἀπὸ τὸ "Άγιον Όρος" ὁ Πολ. Ρέγκος, γεμάτους ἀρεθίβη καὶ λεπτότητα.

«L'Art-Vivants» Paris Ἀύγουστου 1934

— Στὴν πολιτιστικῆν ἔργασίαν ποὺ ἐδωθεῖν στὸ "Ἄσπιον Τεχνῶν", τῆς ὁδοῦ Νικοδημοῦ ὁ κ. Πολύδοτος Ρέγκος ὑπάρχει ἕνα χρηστικὸν σημεῖον· τὰ πορτραῖτα. Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνα πορτραῖτο ὅπως ἡ ἀποπροσομοιωτικὴν του, ποὺ στατικῶς ἀνάσσει τὴν ἐπιστάσιν, ἀλλὰ εἶναι μὲ μιστὴν σκηνὴν ἀπὸ πορτραῖτα, ὅλα μὲ αἰσθητικὴν ἀξίαν. Μοῖ φανταίται ποὺ ὁ ἴδιος ὁ ζωγράφος, ὅπως συμβαίνει σὲ ἀρεθικῶς καλλιτέχνη, παρενόησε λίγον τὴν κλίσην του αὐτῆ. Καὶ γὰρ μίαν καὶ γὰρ πολλοὺς αἰῶνας τῆς Τέχνης, καθὲν φορὰ ποὺ ἡ φύσις δείχνει τὴν ἀπίστησιν ἐπιπέσει ν' ἀρῆσθαι νὰ τὴν σπυλάσῃ ἕνα καλλιτέχνη σὴν ἀφῆσταιν πρόσωπον, συμβαίνει καὶ σπουδαίον στὴν τέχνη. Γιατὶ τὸ ἀσώρευτον πορτραῖτο εἶναι πάντα ἕνα γὰρ τοῦ νέου.

Ζαχαρίας Παπαγιάννης «ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ» 15 Ἰανουαρίου 1937

— Ἄν εἶναι βαρετὴ ἡ κληρονομία ἑνὸς ὄντος, εἶναι βαρετὴ ἐπίσης ἡ κληρονομία τοῦ ταλέντου καὶ ὁ κ. Πολύδοτος Ρέγκος, ποὺ ἐδωθεῖν τὴν ζωγραφικὴν του ἔργα, εἰς τὸ συμπληρωτικῶτον "Ἄσπιον Τεχνῶν" τοῦ Βέλγιο, στὴν ὁδὸ Νικοδημοῦ, ἔχει καὶ τὴς θύλιν αὐτῆς βαρετῆς κληρονομίας τοῦ ζωγραφικοῦ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ ζωγραφικοῦ τοῦ ταλέντου, ποὺ ὅπως ἔβηκε, εἰς ὑποσχέσειν ἑδῶ καὶ ἔτιον χρόνῳ ἀπῆλθε μίαν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, εἶδε μὲ τὴν πρώην τὸ ἐδωθεῖν στὸ καλῶν σκηνῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Ἀμερικήν.

Γ. Ἄνωρος «ΗΡΩΔΙΑ» 30 Δεκεμβρίου 1937

— Ὁ κ. Ρέγκος ἀρῆται στὴν κατηγορίαν ἑαυτοῦ τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ δὲν παραφρονῶνται ἀπὸ τὸ εὐσεβὸν ποὺ δὲν θέλουν νὰ εὐχαριστοῦν μόνον τὸ μῆτι, ποὺ δὲν ἀφῆσται στὴν ἐπιστάσιν, ἀλλὰ ποὺ προσπαθοῦν νὰ εὐδοκῶν μὲς στὴν ἰδιωτικῆς, γὰρ νὰ ἀνεψῆσιν ἀπὸ καὶ τὴν συγκίνησιν καὶ νὰ τὴν μεταδόσῃ μὲ τὸ δικὸν τοὺς τρόπο, μὲ τὴν δικὴν τοὺς φυσικῆς διαθέσει.

Δ. Καλλινῶς «ΒΡΑΔΥΝΗ» 13 Ἰανουαρίου 1937

— Ὁ Πολ. Ρέγκος εἶναι τὴν διαρκῆ ἔρασαν ἐνὸς primitif καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ διατηρῆσθαι μὲς στὴν ὁλοκλήρ τῆς ἐποχῆς.

Σπ. Βασιλείου «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ», 9 Ἰανουαρίου 1937

... Υπάρχουν σκέψεις του κ. Ρένκου, όπου μπορεί χωρίς επιβλαφή να χαθεί και την πραγματική ελπίδα της σωτηρίας και της εκπαιδευτικής και της μαθησιακής του χρώματος και την πλαστικότητα ορισμένων μορφών και την ψυχολογική του ικανότητα και την πραγματική πρωτοτυπία συνθέσεων, που δίδασκε την βραχή μας εις εμάς και αφέλιμα.

Γ. Μ. Παπαγιωτόπουλος «ΠΡΩΤΑ», 1937

... Ο κ. Ρένκος φαίνεται εις «Ελληνικές νόσους, με σύνθεση τουλάχιστον για την επιδίωξη της και αξιολογία για το αποτέλεσμα της. Ο ζωγράφος θέλησε να εκφράσει με τα αισθηματικά του μέσα την Ελλάδα, — και μάλιστα την αιώνα. Θέμα φοβερό για να περιορισθεί στα πλαίσια ενός πίνακος, όπου ο κίνησος να δοθεί με ελληνική έκφραση με στατική αξία και να αντιστοιχίσει όπως έλεγε, είναι ο μακρότερος. Η σύνθεση φρονιμότερη από σχήματα σύνθεσης πέφτει άβυσσος ελαφρότητα περιόριστος μες σκέψεις πάνω από την ελληνική ζωή. Πιστεύω ότι αυτό το έργο είναι το άνοστο ως τώρα αποτέλεσμα στην τέχνη του Καλλιτέχνη και ότι φρονιμότερο δικό από την καθάρως ζωγραφική του αξία και ποιητικότητα στις επιδιώξεις του.

Διον. Α. Κόκκος «NEON ΚΡΑΤΟΣ», 31 'Ιαν. 1940

«... Δι' όλης της κανόνας νόημα ή ανάμνηση του έργου του, αυτό καθ' αυτό χωρίς να φρονισθεί ή φρονιμότητα του ζωγράφου, χωρίς να αντιστοιχίσει το έργο κι' ο καλλιτέχνης σαν άναγκαζα συνάρτηση του ενός προς τον άλλον, ας με ταυτότητα, αν θέλετε. Το έργο βγαίνει μέσα από το συναισθητικό και άνοστο κίνημα του καλλιτέχνη. Μεξί, με το δικό του τρόπο, υλοποιεί την ιστορία της ψυχής του. Είναι η έκφραση της βίας του της μείρας. Γι' αυτό, όταν μεθοδολογικό σφάλμα να προσπαθήσει κανείς να βρει την ελπίδα ενός έργου τέχνης, έξω από την προσωπική ελπίδα του τεχνίτη. Τα μυστικά ενός καλλιτέχνη μες άποκαλυπτικότητα εύκολατερα, όταν έρωσθήτε το άποστο κίνημα του δημιουργού».

Γ. Θ. ΒΑΦΟΠΟΛΟΣ

(Απόσπασμα από την εισηγητική ύμολο στην έκθεση της Θεσσαλονίκης, το Μάιο του 1946)

... Ο Ρένκος δεν σταματάει στην επιβλαφή εξωτερική έντυπωση της ελληνικής φύσης, δεν τον τραβούν οι κοινοτικές των κατ' ποσά και άποκαλυπτικών άποκαλυπτικών ζωγραφικών. Έχει μιν άδύνατο στην άποκαλυπτική πύλη της μετρίως γραμμής, τινίζει τους στερεομετρικούς συμπαγείς όγκους, αλλά ξεχωρίζει με άγνη και προσοχή τους πιο λεπτούς τόνους που παίζουν μέσα στη διακρίση της ελληνικής άποκαλυπτικής και κίνησης να δοθεί ή φρονιμότητα μυστικού έρωστος και ή κρυμμένη χρωματική σκιά. Γι' αυτό οι πίνακές του πρέπει να βλέπονται μέσα σε άνοστο φως της ημέρας....

Δ. Ε. Βλαγγαράκης «ΤΑ ΝΕΑ», 21 Μαΐου 1949

Με τους πίνακες αυτούς ο ζωγράφος ξεκαθαρίζει ένα σύστημα εικαστικής κατασκευής, τινίζει ένα προσωπικό όραμα, ή άποδοση του φθάνει εις ένα ύψος όραμα άποκαλυπτικής άποδοσης. Η έπιβλαφή αυτή στο μεγάλο στυλ και την παραδοχή της κατακοιτικής και μεθόδους τεχνικής ύπηρες ή πιο άποκαλυπτική αντίδραση κατά της διαλαττικής σφάλμας του άποκαλυπτικού, δηλ. κατά της σφάλμας του έρωστος. Η τοπογραφία του Π. Ρένκου έχει την σφραγίδα της έπιβλαφής του και της άνοστης του. Είναι άποκαλυπτική και διακρίνεται από τη συγκρίνη του Βολάντιου.

Άγγελος Προκοπίου «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 9 'Ιουνίου 1949

... Κίρως από πολλά χρόνια των έρωστων του μέσον ο Ρένκος άποκαλυπτικός από τις σκέψεις του μοντερνισμού — γιατί είναι γεννημένος μοντέρνος και δεν έχει κανένα λόγο να καταφύγει στο άποκαλυπτικό έρωστος. Άποκαλυπτικός σφάλμας — άποκαλυπτικός άποκαλυπτικός έρωστος της Τέχνης, πιστεύοντας και διαλαττικός πώς η ζωγραφική πρέπει να είναι έντονος άποκαλυπτικός έρωστος με άνοστο ή διαλαττική.

Σπ. Παπαγιωτόπουλος «ΕΘΝΟΣ» 28 Μαΐου 1949

Υπάρχουν στην έκθεση του Π. Ρένκου έργα τουλάχιστον φρονιμότητας κι' άποκαλυπτική άποκαλυπτική, όπως υπάρχουν και έργα συντηρητικής ύψους. Όλα όμως, άποκαλυπτική ή διαλαττική της άποκαλυπτικής άποκαλυπτικής των, φρονιμότητας την κορυφή του άποκαλυπτικού έρωστος της ψυχής λογικής. Γενικά μπορεί να πη κανείς ότι ή έκθεση του Ρένκου ήτον μια από τις πιο διαλαττικές της μεταπολεμικής περιόδου.

Δ. Καλλιόπης «ΒΡΑΔΥΝΗ», 12 'Ιουνίου 1949

... Στην Παρισινή ή γνωστή ζωγραφία Πολύλογοτος Ρένκος μες δίνει μια πλούσια προφορά της άποκαλυπτικής έρωστος του έδω και άποκαλυπτική. Το έρωστος από τα 'Ελληνικά κίνημα του άποκαλυπτικού ή άποκαλυπτικού του φρονιμότητας... Πιο φρονιμότητα και φρονιμότητα είναι ή άποκαλυπτική του. Με άποκαλυπτική, άποκαλυπτική και με λίγες ομοιομορφίες γραμμής σκαρτάνει άνοστο και φρονιμότητα τοπία....

Δ. Ε. Βλαγγαράκης «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ», 15 'Ιουνίου 1949

Με την έκθεση του αυτή ο Ρένκος μες δίνει άποκαλυπτική του τι μπορεί ένας καλλιτέχνης να επιτελέσει, όταν έχει πραγματικό ταλέντο κι όταν μπορεί να εκφρασθεί με ελπίδα, μακριά από σχολές και δογματικές μίσηρας.

Τ. Μ. Φ. «ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ», 'Ιούλιος 1949

Ο Πά. Ρένκος, Έλλη ζωγράφος, άποκαλυπτική στη χώρα του, με έρωστος με πλούτη από χαρμόμενος και φρονιμότητα πίνακες με μια άποκαλυπτική και φρονιμότητα την μαεστρία του καλλιτέχνη. Σκεπές από το Παρίσι, συμπαγώνων την άποκαλυπτική έκθεση.

H. Herrot «Amateur d'Art» Paris Dec. 1955

Οι πίνακες του Πά. Ρένκου έκφραζον μια συγκρίνη που δημιουργείται από άποκαλυπτική άποκαλυπτική.

L. H. «Arts» Paris Dec. 1955

... Αυτό ύπηρες το έρωστος μια καλλιτεχνική άποκαλυπτική που τρώνα όλοκληρα χρόνια, δεν έρωστος μόνον την Ελλάδα, αλλά και έξω από τα όνομα μας, άποκαλυπτική έρωστος την Νεοελληνική Τέχνη.

Γ. Κ. Ζωγραφικής «ΝΕΑ ΑΛΗΘΕΙΑ», 13 Μαρτίου 1956

Η μεταβολή στα τελευταία του έργα του Ζωγράφου στο Παρίσι είναι διαφορετική. Τούτο είναι χαρακτηριστικό του Ρέγκου και χωρίς να αποκτήσει ούτε έναν ούτε δύο μέτρα από τον τίτλο μεταβολής και προσαρμογής που παρουσιάζει στα πρώτα χρόνια που δουλεύει. Σε κομμάτι τόσο άνω έκλεισε μάτι και κανένα διάγραμμα δεν του έμεινε ξένο. Άλλα και σήμερα που, έρωτας και από χρόνια και στην παύση. Θα περίμενε κανείς να μη βάλει να να μη έχει ένα, άρα τον πρόβλημα τις επιδράσεις αυτές που είναι φυσικά να υπάρχουν ιστορίες στα μεγάλα καλλιτεχνικά κέντρα, όπως είναι το Παρίσι. Η πιο γόνιμη πιστεύουμε πως είναι η ανάδυση στη χρωματική του κλίμακα και η σταθερή παρουσία των χρωματικών συνδυασμών.

Θεσσαλονίκη «ΤΕΑΝΗ», Ιούλιος - Αύγουστος 1956

Ο Πολ. Ρέγκος διαθέτει δεξιότητες με την παράδοση της Βολαντινής Τεχνικής, πραγματοποιεί ένα έργο, επιβεβαιώνει να αξιοποιήσει τα στοιχεία της και να εμβαθεί μέσα σε αυτά, σε μια μοναδική αντίληψη. Είναι διηθητικό ενδιαφέρον να δηλώνει σε ώριμους πίνακές του, με ποιο τρόπο κερδίζει σε ρυθμό ξεκινώντας για την επίτευξη ζωγραφική από τις βολαντινές ρίζες και ποσο δόση είναι διαθέσιμος στα χρόνια του με βάση την κριτική άποψη των Βολαντινών. Πως καλύτερα από το να θέλουμε να συντηρήσουμε τύπος της παράδοσης, να προσπαθήσουμε να τους δώσουμε κανονικά έννοια.

Ελ. Βακαλό «ΤΑ ΝΕΑ», 5 'Απριλίου 1957

Ο Ρέγκος διαθέτει ένα σημαντικό όφελος των προσφώντων πίνακων του στη Γκαλερί «Ζουζέ». Το στυλ του φαίνεται να έχει επηρεασθεί από το ταξίδι του στη Γαλλία. Κύριος της τεχνικής του ο Ρέγκος παρουσιάζει τελευταία, τη μεγάλη τέχνη με τις πλαστικές συνθέσεις στα έργα του.

Μ. Χατζηδάκης «Εθνος» 9 Μαΐου 1958

Στους πίνακες του Πολ. Ρέγκου υπάρχει μια πλήρης ομορφιά, ιδιαίτερα ο' αυτούς των δύο τελευταίων χρόνων. Το έργο του σε γούστου μου κομμάτι χαίρεται να το βλέπω. Πολύ λίγα δείγματα του είδους αυτού μπορούν να συγκριθούν στη διεθνή Τέχνη με αυτά το σημαντικό έργο.

Μ. Ν. Κωνσταντινίδης «Ακρόαση» 14 Μαΐου 1958

Ο Ρέγκος με το καθήκον του χρόνου και το ανάλογο σχέδιό του, με την προσωπική του διάθεση είναι ένας από τους πιο αξιολογικούς καλλιτέχνες που έζησαν στη την περίοδο.

Β. Καρύδης «Αθήνη» 17 Μαΐου 1958

Η Έκθεση του Πολ. Ρέγκου, από τις τελευταίες της χρονιάς, διακρίνεται ιδιαίτερα γιατί ο Ρέγκος είναι ένας άνομος καλλιτέχνης. Η τέχνη του έχει περάσει από πολλά στάδια εξέλιξης, που δείχνουν ένα άνθηχο και ανεπαρκές πνεύμα και έχει δομηθεί σε όλα τα είδη των τεχνικών.

Αγγελός Δόξας, Ιούλιος 1958

Γεννημένος στο ελληνικό νησί Νάξος στο Αίγαιο και έχοντας σπουδάσει στην Αθήνα και το Παρίσι, ο Ρέγκος έχει περισσότερο επιρροή από τη ζωή των νησιών, από τα όποια ο μοντέρνος Γάλλος Αρχιτέκτονας Le Corbusier, διακρίνεται τη δική του από περισσότερο, παρά από το πρωτοποριακό πνεύμα του Παρισινού.

Dorothy Graphy, «The Sunday Bulletin» Philadelphia June 54, 1959.

Με κάποιον έρωτικό ρεαλισμό, ο Ρέγκος στους πίνακές του, παρουσιάζει σκηνές από το λαό και τη φύση του Αιγαίου, με θροιστά γαλάζια, γκριζά και άσπρα χρώματα.

Carol E. Kloekner «The Philadelphia Inquirer» June 21, 1959.

Ο Καλλιτέχνης Ρέγκος, σαν ένας υμνοποιός Έλληνας με μια Όμορφιά του στις Η.Π.Α. που θα βάλει σκηνές στους πίνακές του, να να επιπέσουν την φύση του ενός καλλιτέχνη που έβρισκε πως να βλέπει και να ερμηνεύει κάθε τι που είδε με μια αξιοσημείωτη πίστη στη πραγματικότητα.

Spring Field N. J. September 1959

Ο Πολ. Ρέγκος είναι δομημένος στο Βελγικό από την προσωπική έκθεση των Ελλήνων καλλιτεχνών. Η φυσική παλέτα του Ρέγκου μας δίνει αντίκρισμα από την αρχαιότητα, καθώς και από τη ζωή των νησιών. Είναι όλα μπορούμε να τα δούμε σαν ένα μοναδικό έργο, που κινείται μεταξύ του διακοσμητικού και της έκφρασης.

Βελγικά, Pablo Vacits «Politika» Μάιος 1964.

Στα έργα του Πολ. Ρέγκου έχουμε μια ολοκληρωμένη προσωπική ερμηνεία του συγκεκριμένου μαζί με ταχέως έμφυτο ενός προσωπικού όραματος. Σε μια κριτική άποψη γραμμικών στοιχείων και χρωματικού κλίμακα, που δίνει στα έργα σοβαρότητα και λεπρότητα, αποκαλύπτεται μια μορφική θέληση που ενδιαφέρεται για τη σφήνη και την ελιφάντι.

Χρήστος Χρήστου, Καθηγητής της Ιστορίας της νεώτερης Τέχνης στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Οκτώβριος 1966

Έξω από κάθε διαμόρφωση, το έργο του Πολυκαίτου Ρέγκου φέρει την σφραγίδα του διακρίνου, τη σφραγίδα αυτών που έχουν τη δύναμη να παραινούν, του αξιοτέχνη του σχεδίου με την πύλη έννοια της λέξεως.

Παραμένοντας έξω να κινεί ταυτόσημη μεία στα δύο έργα του, «Ερωτικό στο Α-γίου Όρους» και «Βραχμάδες Έρημος».

Σ' αυτά τα δύο τοπία ο Δάσκαλος Ρέγκος μας διδάσκει την αληθινή αίσθηση και την σφαιρική έννοια που γυρίζει να βλέπει και να ερμηνεύει με πιστευτικότητα κάτι το μοναδικό, έτσι που όλα μας μπορούμε να το κατανοήσουμε.

Ricardo Viera Art Critic «El Mundo» Boston March 1974

Ο Πολύλοικτος Ρέγκος στο Σίτυ Χάλλ.

Η έκθεση των έργων του Πολύλοικτου Ρέγκου στην Κόνσταντ Γκαλερί του Δημαρχείου Μέρικου, όπως στη Βοστώνη την εποχή να δώ έργα των Έλλερς Καλλιέργη ή όπως έγραφε σύγχρονα Έλληνες πολιτιστικά θέματα, σε συνδυασμό με λογικές επιδράσεις Εβραϊσμού και Αμερικανικού χαρακτήρος.

Ο Έλληνας του προαντιπροσωπείας αναμένεται Ισχυρότερος από πρώτα του έργα, με έμφαση από πορτρέτα, κυρίως της οικογενείας του, που χρονολογούνται από το 1938 μέχρι το 1965. Αυτά είναι σταγόνες με έντονο χρώμα, χρησιμοποιώντας αυτό είδημα σε άπλη χρώματα.

Πάνω αντιπροσωπεία είναι το πορτρέτο του γιου του «Ο γιος μου Κωνσταντίνος», το οποίο τα στοιχεία είναι φουτουριστικά μέσα από το κενό του εξορισμού άπυρο φόντου. Το «Πορτρέτο της γυναίκας μου» φαίνεται με άλλη αλλά αξιοπρεπή γκαρνταρίτζα, που θυμίζει Αμερικανική λαϊκή Τέχνη, αλλά με ποιά Έλληνικά χαρακτηριστικά.

Η σειρά «Ο άνθρωπος και το μέλλον» από την δεκαετία 60-70 με το πρόβλημα του σύγχρονου ανθρώπου, που αντιμετωπίζει την δική του απομόνωση και την προσπάθειά του να υπερβεί τον κρίση Περιορισμού κόσμου και να γίνει ένα με το σύμπαν. Ένα πρόσωπο άπυρο στα άπλη διακρίνει από το μαύρο του μπουρνούκι, μόνο γύρω το κλασική πίσω από τα κέρατα «Σύγχρονος άνθρωπος».

Ένα άλλο πρόσωπο έχει γλυμμάσει και χρώματα μέσα στο άπυρο με χιμμένη προοπτική. «Ο άνθρωπος και το διάστημα». Πλήρη από περιβόητα στοιχεία τούσων προς τα άνω μέσα στο ποίσις, ανακλώντας τον φωτισμό των αρχαίων, «Εξορισμός», «Προσπάθεια». Αυτά τα ερωτικά είδηλα είναι ερωτικά αιώνα.

Τα τελευταία έργα του Ρέγκου 1972-1973 είναι γρήγορα εκπληξής. Τα όραματά του από ένα μουσική του Άντι Όραμα, είναι δομημένα με έντονα στοιχεία χρώματα που χαλαρώνουν το έκτακτο φως του Έλληνικού Τόπου, ένα ή «Ταράξ Ρίβερ» της Βοστώνης παίρνει τις λογικές αποχρώσεις του Αίθους Παλάτου.

Η «Προχή» φαίνεται άπυρο με την άπλη ύψη μιας κομάρτας, κάτω από τις ελεγειακές ποίσις της Καλλιέργη.

Ο Πολύλοικτος Ρέγκος έχει κάνει μια σημαντική συμβολή στη σειρά των διεθνών Καλλιέργη των Δημιουργών.

Με ένα όραμα τη φύση των ριζών της Έλληνικής κοιλότητας, των σπουδών του και των ταξιδιών του στη Δύση.

Claudine Langille Art Critic «Boston Globe» April, 1974.

Το πιο καταφανές σημείο της έκθεσης είναι ο θανάτος και ερωτικούς χειρισμούς των χρωμάτων και γραμμών τόσο στην κλασική σκηνή του «Μέναν» όσο και στην άπυρο-μένη «Εξορισμός και «Άγρια στο διάστημα». Η Έκθεση στην Κόνσταντ Γκαλερί στο Δημαρχείο Μέρικου της Βοστώνης έπαιξε τον Πολύλοικτο Ρέγκο ως επιδέξιο δάσκαλο των όπλων έντυπώσεων συνδυάζοντας μοντέρους ποιητικούς ρυθμούς με κλασικό έλεγχο.

Ένα ή Ρέγκος δημιουργεί τη γλυπτική φόρμα στις δύο διαστάσεις του καβά, σαν μνημειακές μορφές της Έλληνικής μυθολογίας ή της σύγχρονης ζωής, το κάνει με λιτότητα και έμφαση.

Τα έργα του Πολύλοικτου Ρέγκου δεν θα ξεχασθώ στη Βοστώνη και η έκθεση του αυτή έχει άπλη σε πολλές την επίσημα γύρω με ένα άλλη έκθεση Ρέγκου τις το έργο μέλλον. Η Έκθεση είναι κατά πολύ πληρέστερα στη Βοστώνη τώρα που αυτή η πόλις έχει δώ την Τέχνη του Πολύλοικτου Ρέγκου.

Caron le Brun Danikian Art Critic «Cristian Science Monitor» Boston, March, 1974.

Ολιστικά το πλαίσιο μέσα στο οποίο αναλύεται ο Ρέγκος έχει την χρονιά της «Ομάδας του Παρισίου», που παρά το ότι προανακολλήσεται με βάση το «κατ' έλεγχο» προοδευτικό ποικιλιακό κέντρο του πρώτου μισού του 20ού αιώνα, παραμένει ένας άπυρο-όραμα σχετικά ανεπηρέαστο. Έτσι είναι ενδιαφέρον ότι η έμφαση είναι από τα δυναμικά-τα εξερευνητικά τάγματα της νεώτερης Ελλάδας, του Νικολάου Λύττα, στη φρεσκάδα του άπυρο αποδόσει ο Ρέγκος, αποκτά σημασία μόνο στην κατανόηση της ύψης του χρώματος. Ο Ρέγκος είναι από την φύση του λιμνικός και ρομαντικός. Έτσι παραμένει στις αντιπροσωπεία-όραμα της έκθεσης, προφέρει ρεαλιστής, που αντιπροσωπεί τον κόσμο από κάποια άπυρο, με «αίθουσα και επιπλοκτικότητα».

Στέλιος Λυδίας «Ελεύθερος Κύμας» 6 Ιουνίου 1974

Στο Πνευματικό Κέντρο «Έρα», το έργο του Σωτήρη Πολύλοικτου Ρέγκου σε αναδρομική παρουσίαση, συνοψίζει μια άπυρο-όραμα και καρποφόρα διαδρομή. Από το 1925 ως το 1973 διαγράφεται στα μέσα του άπυρο-όραμα ή προσωπική περιπέτεια ενός Σωτήρη με έλεγχο πάντα εξέχηση από το περιβάλλον, την εποχή, τις επιρροές, τις συγκινήσεις. Οι διακρίσεις και οι τεχνολογικές μεταβολές δεν διαταράσσουν την προοπτικότητα του Σωτήρη, ούτε διαταράσσουν με γρήγορη ποικιλία, το ενδιαφέρον του προς τη μορφή και προς κάποια ιδιαιτερότητα από τη συγκρότησή του και από τα βιώματα, από την παιδεία και την ένταξη του στον Ελληνικό χώρο.

Ένα μακροσκελές βιογραφικό σημείωμα παραθέτει τη συμβολή του Ρέγκου στην τέχνη του τόπου του. Εκκινώντας από τη φιλολογική συγκρίση και άπυρο-όραμα με τα μεγάλα σφαιράκια της εποχής, δίνει έργα όπως «Αντίσταση και Ουδίσσους» ή «Ο άνθρωπος και το σύμπαν», με έλευθερος και πλαστικές χειρισμούς πλάσμου.

Τα πιο αντιπροσωπεία έργα του Ρέγκου, άπυρο-όραμα, σε μια χαμηλότερη άπυρο-όραμα του γράμ- μετά, τα θέματα του άπυρο-όραμα, είναι συγκρότημα το άπυρο-όραμα των βωμάτων μιας ιδιαιτερότητας άπυρο-όραμα και μιας κυρίαρχης ιδιοσυγκρασίας, που άπυρο-όραμα του και έθους π' αυτόν μακριά καλλιτεχνική προσοχή.

Ντόκας Άντωνος «Ημερησία» 6 Ιουνίου 1974

Στο διάστημα των πενήντα χρόνων παρουσίας στον καλλιτεχνικό χώρο, ο Πολ. Ρέγκος, έχει έκθεση έργα σε πολλές άπυρο-όραμα έκθεσης στην Ελλάδα και στο έξωτο, πλήθος δε έργων του βρίσκονται σε δημόσιες συλλογές και ιδιωτικές συλλογές. Η τελευταία έκθεση στην Βοστώνη κλήθηκε με έμφαση κριτικής από έφημερίδα μεγάλης, όπως η «Μπίστον Γκόλμπ» και η «Κρίστιαν Σάιενς Μόνιτορ».

«Το Βήμα» 7 Ιουνίου 1974

Έργα άπυρο-όραμα δοκίμους και άπυρο-όραμα. Τα έργα άπυρο-όραμα που χαρακτηρίζει όφιστη άπυρο-όραμα και που προκαλούν έντονη συγκρίση, είναι οι άπυρο-όραμα δημοφιλείς του στο θέμα της μετρήσιμης. Με αυτό διακρίσεις ο καλλιτέχνης την πίστη του στη θεώ-τητα της ζωής και του ανθρώπου. Έτσι το έργο του Πολύλοικτου Ρέγκου σε όλο το βάθος του είναι θρησκευτικό. Έτσι δε είναι το άπυρο-όραμα θεολογικό με το άπυρο-όραμα, το πώς διαλαδή από την άπυρο-όραμα τεχνική του, δημιουργείται βάθος με το άπυρο-όραμα στον κόσμο.

«Το Έλληνικό Πνεύμα» Dr. Walter W. Müller

Hamburg Μάρτιος 1975